

Nära förestående seger i Libyen – kampen kommer att fortsätta

[Uttalande från Socialist Resistance, Fjärde internationalens brittiska sektion, antaget 31 augusti 2011.]

Socialist Resistance [SR] prisar de senaste framstegen som gör att en seger för det libyska upproret är nära förestående. Detta gör det inte bara möjligt att driva igenom en demokratisk befrielse av det libyska folket, utan kan också bli ett viktigt uppsving för upproret i hela regionen – inte minst i Syrien där det redan har haft en betydande inverkan. Ända från början har det libyska upproret inte bara varit ett verkligt uppror av de libyska massorna utan också en väsentlig del av det större upproret i arabvärlden som började i och fortsätter att ha sin tyngdpunkt i Egypten.

Redan från början har SR:s ståndpunkt varit att helt och fullt stöda det libyska upproret mot Gaddafis diktatur och mot NATO:s inblandning. Vi förespråkade istället att man skulle beväpna upproret själv – företrädesvis av arabregimerna.

Våra farhågor om NATO:s inblandning har ökat under denna nya fas i konflikten, när det blivit uppenbart att NATO har utvidgat sin inblandning på alla nivåer – vilket var en oundviklig process. Det har inte bara handlat om att använda NATO-flygplan mot Gaddafis försvar utan också specialstyrkor på marken från åtminstone Storbritannien och Frankrike och troligen USA.

Den senaste offensiven mot Tripoli planerades i samarbete med NATO, som tillhandahöll underlättelser och flygunderstöd. Cameron och Sarkozy håller redan på att organisera en konferens om Libyen efter Gaddafi där oljekontrakt kommer att vara den viktigaste frågan. Libyen har inte bara de sjunde största oljereserverna i världen (med en kapacitet på 1.000 miljarder dollar per år), utan också en sällsynt kvalitet som är lämplig till flygbränsle.

NATO, eller västmakterna som agerar via den, hoppas kunna kidnappa revolutionen. Under dessa omständigheter är det angeläget för revolutionen att slå fast sitt politiska och militära oberoende under överförandet av makten, och få stopp på NATO:s och västmakternas inblandning när den nya demokratiska regimen upprättas. För detta ändamål stöder vi Nationella övergångsrådets krav på verkliga val till en konstituerande församling som ska besluta om Libyens framtida konstitution. Men vi uppmanar övergångsrådet att stå kvar vid sitt tidigare beslut att gå mot NATO-styrkor på marken och därmed sätta stopp för alla militära interventioner nu, inklusive tillbakadragande av NATO:s militära rådgivare.

För att fylla det politiska och administrativa tomrummet stöder vi bildandet av lokala kommittéer och andra strukturer skilda från Gaddafis stat och för att upprätthålla folkets beväpning. Nej till avvapning av folket! Vi är för att ställa de som anklagas för krigsbrott och grymheter inför en riktig och rättvis domstol – nej till blodig hämnd.

Vi kräver också omedelbar finansiering och försvar av alla sociala förbättringar, socialvård, hälso- och sjukvård, etc mot privatisering.

Alla Gaddafis tillgångar som regimen haft utanför Libyen måste villkorslöst och utan förbehåll överlämnas till de revolutionära styrkorna, så att de kan återuppbygga sitt land och tillfredsställa folkets behov. Nej till alla ”strukturella anpassningsprogram” som kräver privatiseringar och att bolag från väst får fördelar.

Alla olje- och handelskontrakt med Gaddafi-regimen borde sägas upp, och lån med noll procents ränta borde ges utan förbehåll till Nationella övergångsrådet.

Det får inte finnas några imperialistiska styrkor i Libyen och inte heller upprättas några militärbaser.

Det libyska folket ska avgöra vilken sorts regering det ska bli i Libyen, utan inblandning utifrån, och med hjälp av en konstituerande församling som valts med allmän rösträtt och fullständiga demokratiska rättigheter för alla. Det kommer att krävas folkliga massmobiliseringar för att fortsätta kampen för ett samhälle grundat på demokratisk och social rättvisa, och inte på privata profiter.

Gaddafi-regimens fall firas inte bara i Libyen själv utan över hela regionen, eftersom hans diktatur hade alla de yttre tecken som en förtryckarregim brukar ha. Att det delvis existerade en välfärdsstat i Libyen gjorde inte hans styre mer försvarbart än situationen i Irak under Saddam Hussein.

Vi kräver att upprorets förestående seger ska fullbordas, att NATO:s intervention ska upphöra, och att Libyens framtid ska avgöras av det libyska folket själv utan påtryckningar och utnyttjande från västmakternas sida.

Socialist Resistances verkställande kommitté, 31 augusti 2011.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)